

Liefde en Respect

Bijbelstudie – R. Brinkman, www.bijbelstudie.info

Stg B.T.O. Yarah
Postbus 113, 9800 AC Zuidhorn

<http://www.yarah.nl>



1 Timotheüs 5:1-16 (HSV)

5

1 Vaar niet uit tegen een oude man, maar spoor hem aan als een vader, jonge mannen als broers, 2 oude vrouwen als moeders, jonge vrouwen als zusters, in alle reinheid. 3 Houd weduwen die werkelijk weduwen zijn, in ere. 4 Maar indien een weduwe kinderen of kleinkinderen heeft, laten dezen leren vóór alles thuis godsvrucht te beoefenen en aan hun voorgeslacht te vergelden wat ze aan hen te danken hebben. Want dat is goed en welgevallig in de ogen van God. 5 Zij nu die werkelijk weduwe is, en alleen is overgebleven, hoopt op God, en volhardt in smekingen en gebeden, nacht en dag. 6 Maar zij die haar lusten volgt, is levend dood. 7 Beveel ook dit, opdat zij onberispelijk zijn. 8 Maar als iemand de zijnen en vooral zijn huisgenoten niet verzorgt, heeft hij het geloof verloochend en is hij erger dan een ongelovige. 9 Een weduwe mag gekozen worden als zij niet jonger is dan zestig jaar en de vrouw van één man is geweest, 10 een goed getuigenis heeft wat betreft goede werken: of zij kinderen heeft opgevoed, of zij vreemdelingen heeft geherbergd, of zij de voeten van heiligen heeft gewassen, of zij verdrukten heeft bijgestaan, of zij zich toegelegd heeft op elk goed werk. 11 Maar neem jonge weduwen niet aan. Want als zij door het volgen van hun lusten zich afkeren van de dienst van Christus, willen zij trouwen, 12 en ontvangen zij het oordeel omdat zij hun eerste trouw tenietgedaan hebben. 13 En zo leren zij meteen ook om doelloos overal langs de huizen te gaan. En zij zijn niet alleen doelloos bezig, maar zij zijn ook praatziek, en zij bemoeien zich met zaken die hun niet aangaan, en praten over dingen die onbehoorlijk zijn. 14 Ik wil dan dat jonge weduwen trouwen, kinderen krijgen, hun huis besturen en aan de tegenpartij geen aanleiding tot laster geven. 15 Want sommigen hebben zich al afgewend, de satan achterna. 16 Als een gelovige man of gelovige vrouw weduwen in de familie heeft, laten zij die bijstaan en laat de gemeente daarmee niet belast worden, opdat die hulp kan geven aan hen die werkelijk weduwen zijn.

INLEIDING

Toen Paulus zijn medearbeider Timoteüs achterliet in Efeze, *hoofdstuk 1:3-4*, liet hij hem achter met een zware taak. Paulus had drie jaar gewerkt in Efeze en uit zijn werk was de grootste Christelijke gemeente ontstaan – we hebben daarover in de studie over de vierde zendingsreis van Paulus ook gesproken.

De taak voor Timoteüs was vooral zwaar omdat hij een *jonge* broeder was. Misschien een jaar of 30. Als je zo jong bent en je krijgt de opdracht van Paulus:

3 Ik herinner u eraan hoe ik u, toen ik naar Macedonië reisde, ertoe opgeroepen heb in Efeze te blijven om sommigen te bevelen geen andere leer te onderwijzen, 4 zich ook niet bezig te houden met verzinsels en eindeloze geslachtsregisters, die meer twistgesprekken opleveren dan door God gewerkte opbouw in het geloof.

Het was dus Timoteüs' taak om op vooral leerstellig gebied enige orde op zaken te stellen terwijl Paulus naar Macedonië (Griekenland) reisde. Verder in de brief, en daar gaan we nu naar kijken, blijkt dat er niet alleen leerstellig een aantal zaken speelden die aandacht verdienden of waar correctie nodig was.

De toestand van de gemeente

De situatie waarin de gemeente van Efeze zich bevindt is begrijpelijk; uit de vorige hoofdstukken weten we dat de gemeente namelijk gefragmenteerd is.

De fragmentatie van de gemeente is niet bewust – tegenwoordig gaan we naar kerken die deel zijn van een beweging of kerkgenootschap. Maar toen kwam men vaak in kleine groepen in de woningen bijeen. Daardoor was het mogelijk dat er verkeerde leringen en praktijken ontstonden in de diverse kringen omdat elke leider van een gemeente – of eventuele leiders – daarnaast ook nog eens weinig achtergrond in de geloofstraditie hadden; laat staan de leden van de gemeenten. In praktische zaken kozen ze dus ook al snel de 'gewone' oplossingen en methoden die de maatschappij om hen heen, waarin ze waren opgegroeid, hanteerde. Dat dit niet de Bijbelse opvatting is, blijkt onder andere uit dit gedeelte.

De kerken tegenwoordig zijn over het algemeen redelijk groot of het verband waarin ze zich bevinden houdt ze leerstellig op een bepaalde positie. Daarnaast zijn er 'vrije gemeenten' maar ook daar is het vaak zo dat er onderlinge banden met andere gemeenten zijn. En boven alles hebben we tegenwoordig het geschreven Woord, dat toen nog niet volledig was.

Paulus had drie jaar lang onderwijs gegeven en leiders aangesteld. En, bewust of uit onwetendheid, sommige van die leiders gingen met hun huisgemeente een verkeerde kant op; **leerstellig**, in **praktische zin**, in de **omgang met elkaar**. De opdracht aan Timotheüs was dit te corrigeren.

De vraag is alleen: hoe doe je dat, als jonge evangelist van rond de 30 jaar.. ? Paulus geeft hier in dit gedeelte een antwoord op die vraag en dat antwoord kunnen wij ook, in onze onderlinge omgang met elkaar als gemeenschap, toepassen.

Bemoediging

De brief aan Timoteüs was bedoeld als een bemoediging en om hem te instrueren over hoe om te gaan met de ontstane situatie. De brief is zeer 'to the point', er worden weinig woorden verspild.

Na een korte introductie begint Paulus over de situatie in de gemeente; een situatie die hij wijt aan het leiderschap van de gemeente. Het gaat immers – 1:3 – over de mensen die leren, onderwijzen, in de gemeente. En die houden zich kennelijk bezig met allerlei randverschijnselen – *hoofdstuk 1:3 v.v.*

In hoofdstuk 3 beschrijft Paulus de eigenschappen van iemand die volwassen in het geloof is. We denken dat dit alleen gaat over oudsten – maar in feite zijn er verschillende eisen die aan elke gelovige gesteld kunnen worden. Wat Paulus hier aan Timoteüs zegt is: zoek voor de positie van oudsten *volwassen* gelovigen. Niet de leeftijd, maar de manier waarop iemand volwassen in het geloof is, is van belang. Want, ook Timoteüs was nog jong maar wel zéér volwassen in het geloof. Hij rond hoofdstuk drie dan ook af met de opmerking:

“Maar voor het geval dat ik langer wegblijf, weet u nu hoe men zich moet gedragen in het huis van God, dat is de gemeente van de levende God, zuil en fundament van de waarheid.” (1 Tim 3:15).

Niet alleen de oudsten dus, maar ook de andere gemeenteleden! Want: de gemeente is het huis van God – en daar dient men rekening mee te houden als lid van de gemeente.

In hoofdstuk 4 brengt hij een aantal ernstige zaken richting de leiders naar voren, zonder omwegen zegt hij waar het op staat:

“Maar de Geest zegt uitdrukkelijk dat in latere tijden sommigen afvallig zullen worden van het geloof en zich zullen wenden tot misleidende geesten en leringen van demonen,² door huichelarij van leugenaars, die hun eigen geweten als met een brandijzer hebben toegeschroeid. 3 Zij verbieden te trouwen en gebieden zich te onthouden van voedsel, dat God geschapen heeft voor de gelovigen en voor hen die de waarheid hebben leren kennen, om onder dankzegging aanvaard te worden.”

Kennelijk was men in de gemeenten van Efeze dwalingen gaan volgen gebaseerd op de Joodse wet (“*raak niet, smaak niet, roer niet aan*”). Paulus noemt dit áfval van het geloof, en je wenden tot misleidende geesten.

Dat zijn zware woorden maar we moeten ons bedenken dat de gemeente toen in de beginfase was. Als er tóen niet tegen opgetreden was, zou de kerk wereldwijd in een veel deplorabele staat verkeren dan zij nu al is. Want als een fundament scheef staat, gaat het hele gebouw 'uit het lood'.

Gooi ze er uit?

In een seculiere organisatie zouden mensen die zó afwijken van de richtlijnen de deur gewezen worden. En hier zien we, in de omgang met elkaar, het grote verschil met de gemeente van Christus versus de wereld. De gemeente van Christus werkt vanuit andere principes.

Ook in sociale omgang met elkaar hoort de gemeente anders te werken; en dat is waar dit hoofdstuk met name over spreekt – de omgang met elkaar, als gelovigen.

DE ONGANG MET ELKAAR

1 Tim. 5:1 – *“Vaar niet uit tegen een oude man, maar spoor hem aan als een vader, jonge mannen als broers”*

De problemen in deze gemeente, maar ook in onze huidige gemeenten, wordt mede veroorzaakt door de omgang met elkaar. In dit gedeelte wordt Timoteüs gezegd *'niet uit te varen tegen een oude man'*. In de King James vertaling en sommige andere vertalingen staat hier *'oudste'*. De grondtekst spreekt over een *'presbuteros'*, waar ons woord *'Presbyter'* van komt → een oudste of ouderling¹). Maar evengoed, en meestal gebeurt dat dus, kan het woord worden vertaald als *'oudere'* of *'oude man'*. Dit lijkt ook de beste vertaling.

Eén van de problemen in de gemeente in Efeze was *'traditie'*. En kennelijk was er een *'oude garde'*, zoals men ouderen in de gemeente wel eens noemt, die vasthielden aan de traditie. Die vervolgens door de *'jongere garde'* weer hevig werd aangevallen (*uitvaren*). Het vasthouden aan traditie of gewoonte *'boven alles'* onder het motto *“Zo hebben we het altijd gedaan”* is een onjuist uitgangspunt. Maar, anderzijds mag het niet zo zijn dat jongere generaties totaal respectloos gaan *'uitvaren'* tegen de ouderen, alsof zij alles beter zouden weten. Zo werkt het niet, zeker niet in de gemeente van Christus.

Wat mensen doen in generatie-conflicten is vaak een *'streep in het zand'* trekken, elk hun positie innemen en *'de messen trekken'*. Het woord dat in onze Bijbel vertaald is met *'Vaar niet uit tegen'* zou ook vertaald kunnen worden met *'slaan met woorden'*. Oftewel: *“Sla de ouderen niet met woorden”*. Men deed elkaar ernstig pijn en verdriet in hooglopende ruzies.

Wat Paulus hier onderwijst is:

“Sla elkaar niet met woorden, maar behandel de ouderen met respect, alsof het je vader is en de jongeren alsof het je broers zijn”.

En ditzelfde geldt ook voor de zusters:

1 Tim 5:2 – *“oude vrouwen als moeders, jonge vrouwen als zusters, in alle reinheid.”*

Hieruit blijkt dat de zusters, jong en oud, in de conflicten in de gemeente ook hun partijtje meebliezen en dezelfde foute leringen en opvattingen er op na hielden als de mannen. De methode verschilde echter; de zusters (1Tim. 5:13) hielden zich bezig met roddel en achterklap en tevens wilden zij de gemeente *'leren'* → 1 Tim 2:9-12.

Nu we dit weten, begrijpen wat er aan de hand was in Efeze, wordt opeens ook duidelijker waarom Paulus zo expliciet schrijft dat de vrouwen in Efeze geen onderwijs mogen geven; plat gezegd: *“Dat kun je er niet ook nog eens bij hebben”*; de broeders oudsten brachten al dwalingen, en het was lastig genoeg hen op het rechte spoor te brengen. Dan kon het niet ook nog eens zo zijn dat de zusters via onderwijs danwel roddel en achterklap de gemeente ontwrichtten. Daarom schrijft hij in 1 Tim 2:11, 12

“Een vrouw moet zich laten onderwijzen in stilheid, in alle onderdanigheid. Want ik sta niet toe dat een vrouw onderwijs geeft, en ook niet dat zij de man overheerst, maar ik wil dat zij zich stil houdt.”

1 <http://www.encyclo.nl/begrip/presbyter>

Timoteüs moest de gemeente op orde brengen; de leraren moest hij in het rechte spoor krijgen, en de vrouwen moesten luisteren, qua leerstellige opvattingen, naar de leraren die door hem waren onderwezen. Het klinkt bot, 'vrouwonvriendelijk', zegt men dan. Maar er was dus wel degelijk een reden voor waarom die regel toen gesteld moest worden.

Daar kwam nog iets anders bij, en dat had met name met de weduwen te maken. Vooral de jonge weduwen leken een probleem te zijn in Efeze. Blijkbaar kwam het vaak voor dat een man jong stierf – op het slagveld, als gevolg van zijn werk of ziekte, enz. – en er waren dus kennelijk vrij veel jonge weduwen.

Paulus merkt nog op bij de jonge vrouwen, in vers 2, dat hij 'in alle reinheid' met hen moet omgaan. Het kwam, en komt, helaas nog maar al te vaak voor dat broeders en zusters, bewust of onbewust, ook op dat gebied verkeerd met elkaar omgaan.

De verhalen over oudsten of voorgangers die er 'met een jonge zuster' vandoor gaan, zijn helaas niet op de vingers van één hand te tellen. Een commentator schrijft over dit gedeelte:

“Het gebeurt maar al te vaak dat de Goddelijke agapé liefde ingeruild wordt voor de menselijke eros – of dat er <een beetje geflirt> wordt en dat dit wordt afgedaan als <onschuldig>... Maar, flirten is nooit onschuldig. Reinheid kent geen compromis. Flirten of vleien kan snel leiden tot meer –immers dat is ook wat er feitelijk achter steekt!- met alle verwoestende gevolgen van dien. Het flirten alleen al heeft de reine, goede, onderlinge relatie en de integriteit aangetast”.

Het is daarom ook nooit, *echt he-le-maal nooit*, goed als een broeder -een oudste of een andere broeder uit de gemeente- op bezoek gaat, alleen, bij een alleenstaande zuster. Dat kan niet. Al was het alleen al *om de zuster te beschermen* tegen kwaadsprekerij van haar omgeving. De wereld zal namelijk alles aangrijpen om een gelovige broeder of zuster te belasteren. Daarnaast kan het in een gemeente leiden tot roddel, valse suggesties e.d. – dus, een broederraad die verstandig is zal bijv. zichzelf dit als een 'verbod' opleggen: de broeders mogen nooit alléén naar een alleenstaande zuster gaan.

1 Tim 5:3 – *Houd weduwen die werkelijk weduwen zijn, in ere.*

De gemeenten in die tijd weken af van wat er in de maatschappij gebruikelijk was. Tegenwoordig hebben we uitkeringen; als iemand weduwe of weduwnaar wordt, ontvangt deze persoon, als er kinderen jonger dan 18 jaar zijn, een uitkering vanuit de “Algemene nabestaanden wet” (ANW). Zijn er geen kinderen dan is er recht op bijstand – onder bepaalde voorwaarden. In de Romeinse tijd was dat niet het geval!

“Deze voorzieningen bestonden niet in de Romeinse tijd, en de situatie van weduwen was verschrikkelijk. Ontroofd van hun land of inkomen, door het overlijden van hun man, waren ze volledig afhankelijk van aalmoezen. Zeer veel jonge weduwen werden daarom ook genoodzaakt zichzelf te prostitueren om te overleven”.

Al in het Oude Testament wordt geregeld dat in het inkomen van de weduwen werd voorzien; dit in tegenstelling tot de omliggende landen. Zij kregen zelfs van de tienden die aan de levieten werden gegeven:

Deut. 14:28,29 – 28 Om de drie jaar moet u alle tienden van uw opbrengst van dat jaar brengen en opslaan binnen uw poorten. 29 Dan kan de Leviet komen – hij heeft immers geen aandeel of erfelijk bezit samen met u – en de vreemdeling, de wees en de weduwe die binnen uw poorten zijn, en kunnen zij eten en verzadigd worden; opdat de HEERE, uw God, u zegent in al het werk dat u doet. Deut 24:20, 21 – Wanneer u uw olijven afslaat, mag u de takken daarna niet nauwkeurig afzoeken. Het is voor de vreemdeling, de wees en de weduwe. Wanneer u uw wijngaard leeggeplukt hebt, mag u hem daarna niet nauwkeurig nalopen. Het is voor de vreemdeling, de wees en de weduwe.

Denk ook aan het verhaal van Ruth – hoe zij op het land van Boaz ging 'nalezen' en men met opzet voor haar wat extra graan liet liggen. Zó ging dat in het oude Israël, er was zorg – vanuit de Wet verplicht door de Here! – voor de wezen en de weduwen.

In de Gemeente van Christus was dit net zo.

Hand. 6:1-4 – 1 In die dagen, toen het aantal discipelen steeds toenam, ontstond er gemor van de Griekssprekenden tegen de Hebreëën, omdat hun weduwen bij het dagelijkse dienstbetoon over het hoofd gezien werden. 2 En de twaalf riepen de menigte van de discipelen bij zich en zeiden: Het is niet behoorlijk dat wij nalaten het Woord van God te verkondigen om de tafels te dienen. 3 Zie daarom uit, broeders, naar zeven mannen uit uw midden, van wie men een goed getuigenis geeft, vol van de Heilige Geest en van wijsheid, die wij voor deze noodzakelijke taak zullen aanstellen. 4 Wij echter zullen volharden in het gebed en in de bediening van het Woord.

De aanstelling van de diakenen werd gedaan omdat de apostelen het zo druk kregen met de zorg voor de weduwen en wezen (!) dat zij aan de prediking niet toekwamen. Het was vanaf dat moment, de taak voor de diakenen om te zorgen voor de armen, de weduwen en de wezen. Die 'voorziening' werd echter misbruikt in Efeze.

Er zullen, doordat bekend werd dat bij de Christenen een stuk beter gezorgd werd voor deze groep dan in de wereld, veel weduwen en wezen op de gemeente zijn afgekomen. Er ontstond misbruik. Ze sloten zich aan bij de gemeenten uit het oogpunt van de zorg die ze ontvingen.

Maar als eerste zegt Paulus dan niet “die weduwen die doen alsof ze behoeftige weduwen zijn moet je de straat op zetten”, nee, hij begint bij hen die wérkelijk problemen hebben:

“Houd weduwen die werkelijk weduwen zijn, in ere.”

De gemeente was voor deze weduwen de énige weg om op een eerbare manier eten en drinken te krijgen en een kleine financiële bijdrage. Dat was alles wat ze kregen maar het was voldoende voor ze. En déze weduwen mocht je absoluut niet tekort doen. Daarom begint hij bij hen. Doe als gemeente je plicht, en doe de behoeftigen niet te kort!

Die opdracht geldt nu nog net zo hard – we hebben dan tegenwoordig geen weduwen meer, maar anderzijds is er nog steeds diakonie; en dat is er niet voor niets. Als er mensen behoeftig zijn moet er steun voor ze mogelijk zijn. Dat kan door ze te helpen om de wegen te vinden daarvoor via staatswege of als gemeente een handje toe te steken als het niet anders kan.

Dat klinkt gek, 'als het niet anders kan', maar het is wat Paulus hier vervolgens wel zegt!

1 Tim 5:4-6 – 4 Maar indien een weduwe kinderen of kleinkinderen heeft, laten dezen leren vóór alles thuis godsvrucht te beoefenen en aan hun voorgelacht te vergelden wat ze aan hen te danken hebben. Want dat is goed en welgevallig in de ogen van God. 5 Zij nu die werkelijk weduwe is, en alleen is overgebleven, hoopt op God, en volhardt in smekingen en gebeden, nacht en dag. 6 Maar zij die haar lusten volgt, is levend dood. 7 Beveel ook dit, opdat zij onberispelijk zijn.

Een weduwe moet, als zij kinderen of kleinkinderen heeft éérst naar hun gaan om hulp. Zodat haar kinderen kunnen teruggeven wat ze hebben ontvangen van hun moeder of grootmoeder. Zo was het ook in Israël onder de wet. In de gemeente geldt deze regel ook. De éérst aangewezen voor hulp en ondersteuning is de familie. En tegenwoordig is dat de overheid; de *sociale verzekeringen*. Daarna eventueel familie (kinderen of kleinkinderen). Is dáár geen optie voor ondersteuning, dán kan de weduwe bij de gemeente om steun vragen en de gemeente moet, *voorzover zij de middelen heeft*, hierin ondersteunen.

Tegenwoordig zien we een ander fenomeen – sommige kerken starten met een soort van 'voedselbank' of 'kledingbank', voor de minder bedeeden in deze maatschappij. De allereerste voedselbank, in Amerika, was zelfs een kerkelijk initiatief.

Ik heb daar een dubbel gevoel bij. Bijbels gezien heb je richting de maatschappij geen verantwoording in dezen – ik weet dat veel mensen daar anders over denken maar toch is het zo. Je éérste verantwoording ligt binnen je eigen gemeente, lokaal, en vervolgens binnen de Gemeente van Christus (wereldwijd).

Beter zou je als kerkelijke organisaties de handen inéén kunnen slaan en éérst zorgen voor je eigen broeders en zusters. Voor zover ik het heb gezien zijn namelijk de mensen die er gebruik van maken juist niet zij die tot de gemeente behoren en het zal hen ook niet motiveren de gemeente wel te gaan bezoeken laat staan de Here Jezus te volgen.

Ze zijn vergelijkbaar met de weduwen die “misbruik” maken van de diakonie-voorziening, die Paulus noemt. In dit geval is het geen misbruik maar bieden we als gemeenten onze middelen aan om te gebruiken. Maar het eindresultaat is hetzelfde; het werkt zelfs negatief uit want de buitenwereld ziet het als “zieltjeswinnerij” zo las ik op diverse plaatsen.

Natuurlijk mogen en moeten we voor de armen zorgen. Maar éérst dienen we te zorgen voor de eigen gemeente en als er dan nog 'kruimels van de tafel vallen' (Matt 15:27) is dat voor de ongelovigen.

Waarom stel ik dit zo? Dat is toch bot en a-sociaal? Denk hier eens over na:

- er sterven wereldwijd tienduizenden broeders en zusters per jaar van de honger. Misschien nog wel véél meer. Hier doen we weinig tot niets aan, als Christelijke kerken (en dus: gelovigen);
- wel delen we gratis voedsel uit aan mensen in ons eigen land, waarbij ik weet en opmerk vanuit mijn vroegere werk en contacten die ik tegenwoordig heb, dat dit vaak niet nodig is.

Exemplarisch voorbeeld

.....een mevrouw, man en één kindje, die mij, terwijl ze per dag een pakje sigaretten wegpaft à € 5,20/stuk, vertelt “*we kunnen niet rondkomen van wat ik verdien, er is beslag gelegd bij ons, en dus maken we gebruik van de voedselbank, ..*”. Bij beslag, zo vertelt ze mij, krijg je ongeveer 75 euro per week. En heb je bij de voedselbank 'recht' op gratis eten

en drinken. Maar wanneer je voor € 35,-/week oproekt, kun je dan met droge ogen blijven beweren dat je eten moet halen bij de voedselbank? Of, .. maak je gewoon de verkeerde keuzes? Komt je gezinnetje niet vóór je eigen rookverslaving? Die 75 euro die de overheid als 'zakgeld' verstrekt moet voor hen voldoende zijn voor een minimum bestaan. Ik zeg absoluut niet dat het riant is, maar als je de helft er van uitgeeft aan genotsartikelen ben je, vanuit dit Bijbelgedeelte bezien, misbruik aan het maken van de hulpgoederen.

- Als in onze rijke, westerse, landen mensen géén beroep meer kunnen doen op sociale voorzieningen, géén beroep kunnen doen op familie of vrienden, géén beroep kunnen doen op andere voorzieningen – dán kan de gemeente van Christus, *zodra aan de nood van haar éigen leden is voldaan*, hierin voorzien.

Paulus zegt niet voor niets:

“Zij nu die werkelijk weduwe is, en alleen is overgebleven, hoopt op God, en volhardt in smekingen en gebeden, nacht en dag.”

Vervolgens merkt hij op:

“Maar zij die haar lusten volgt, is levend dood”.

Met andere woorden, zij die zich tot de gemeente richten om hulp, maar vervolgens zodra het uitkomt die gemeente weer de rug toekeren zijn nooit werkelijk gelovige geweest en hebben alleen maar misbruik van de goedheid van de Gemeente van Christus willen maken.

Vertaald naar vandaag: wanneer we dus vrijblijvend 'hulpgoederen' aanbieden, moedigen we dit gedrag alleen maar méér aan en geven mensen wel voedsel 'om de maag te vullen' maar maken ons schuldig (!) aan de geestelijke dood van mensen.

Als gemeente van Christus zijn we niet geroepen om de hongerigen te voeden. *Het mag wel, er is niets tegen als u zich daar persoonlijk toe geroepen voelt.* Veel mensen verwijzen naar Matteüs 25:31-46. En zij concluderen: “Het is een verplichting!”. Ze vergeten dan twee dingen:

1 – de Here spreekt hier over het oordeel over DE VOLKEN voor de grote witte troon; wanneer Hij de volken zal oordelen. Dit is een oordeel dat niet over de gelovigen zal gaan. Ontslaat ons dat daarom van de verplichting?

2 – de Here spreekt hier over het feit dat HIJ afgewezen is. Dat ze Hem hongerig en naakt hebben gelaten. En daar zit een belangrijk gegeven in verborgen. In wie woont de Here? Ongelovigen? Nee, in GELOVIGEN. Wat de Here hier dus zegt, bij het oordeel over de volken, is dat zij ofwel de Christenen wél goed behandeld hebben of, .. NIET. En op grond dáárvan worden de volken geoordeeld!

De máát waarmee de Here de volken oordeelt is dus of zij Zijn Kinderen, de gelovigen, hebben vervolgd of niet; of ze Zijn Kinderen hebben gevoed. De geringste onder Zijn Kinderen niet helpen wordt de volken al zwaar aangerekend.

Kijk nu naar de volken waar Christenen vervolgd worden. Of waar corrupte regeringen de Christenen bewust laten sterven van de honger of aan het zwaard laten rijgen.... Wat een enorme schuld laden zij op zichzelf!

Anderzijds zegt Paulus wel

Rom 12:20

Maar, indien uw vijand honger heeft, geef hem te eten; indien hij dorst heeft, geef hem te drinken, want zo zult gij vurige kolen op zijn hoofd hopen.

Maar dat is een ander principe, een ander uitgangspunt. Nogmaals, ik zeg niet dat ik er tégen ben als wij mensen hulp en steun bieden, wel wil ik er op wijzen dat de leden van het Lichaam van Christus vóór alles gaan. Dat is Bijbels en dus juist.

Verder wil ik dus benadrukken dat we niet zomaar een gedeelte uit Gods Woord van toepassing moeten verklaren wat helemaal niet geldig is voor de gemeente.

1 Tim 5:8-12 – 8 Maar als iemand de zijnen en vooral zijn huisgenoten niet verzorgt, heeft hij het geloof verloochend en is hij erger dan een ongelovige. 9 Een weduwe mag gekozen worden als zij niet jonger is dan zestig jaar en de vrouw van één man is geweest, 10 een goed getuigenis heeft wat betreft goede werken: of zij kinderen heeft opgevoed, of zij vreemdelingen heeft geherbergd, of zij de voeten van heiligen heeft gewassen, of zij verdrukten heeft bijgestaan, of zij zich toegelegd heeft op elk goed werk. 11 Maar neem jonge weduwen niet aan. Want als zij door het volgen van hun lusten zich afkeren van de dienst van Christus, willen zij trouwen, 12 en ontvangen zij het oordeel omdat zij hun eerste trouw tenietgedaan hebben.

Vervolgens onderwijs Paulus dat het een plicht is voor de gelovige kinderen om zijn of haar moeder die weduwe is te verzorgen. En wie is een weduwe? Toendertijd was men met 60 jaar 'oud' te noemen. Niet meer in staat zelf voor een inkomen te zorgen want geen werkgever die haar wilde hebben. Als een vrouw dus niet voor zichzelf kon zorgen, er geen familie was die voor haar kon of wilde zorgen, ze te oud was geworden om te werken, tot de gemeente behoorde en duidelijk was dat zij een oprecht gelovige was, dan moest men haar niet afwijzen. Integendeel. Zij had recht op ondersteuning van de gemeente.

Jonge weduwen mocht men niet 'aannemen'. Zij werden geacht zelf hun inkomen te kunnen verdienen. En daar kwam bij, zoals we eerder zagen, als ze vervolgens een man tegenkwamen en daar mee trouwden werd de gemeente de rug toegekeerd.

We kunnen deze principes gewoon toepassen op deze tijd. Ouderen mogen we niet links laten liggen. Jongeren die gezond van lijf en leden zijn kunnen gewoon aan het werk gaan. Is er geen werk, dan kunnen ze terugvallen op de sociale voorzieningen. Ook de ouderen kunnen dat tegenwoordig. Komen ze echter tekort, dan moeten we daar niet aan voorbijgaan en, zoals ik eerder opmerkte, we moeten ook over onze grenzen heen kijken; de Gemeente van Christus is immers wereldwijd en niet beperkt tot onze eigen landsgrenzen of, erger nog, de kerkmuren van onze eigen lokale kerk.

Maar er komt natuurlijk meer kijken; zorg in de gemeente is niet alleen voedsel en onderdak. Wanneer we in de Gemeente van Christus ouderen of alleenstaanden hebben die ons nodig hebben, moeten we hen niet de deur wijzen; zorg is méér dan alleen maar eten en drinken!

1 Tim 5:13-16 - 13 En zo leren zij meteen ook om doelloos overal langs de huizen te gaan. En zij zijn niet alleen doelloos bezig, maar zij zijn ook praatziek, en zij bemoeien zich met zaken die hun niet aangaan, en praten over dingen die onbehoorlijk zijn. 14 Ik wil dan dat jonge weduwen trouwen, kinderen krijgen, hun huis besturen en aan de tegenpartij geen aanleiding tot laster geven. 15 Want sommigen hebben zich al afgewend, de satan achterna. 16 Als een gelovige man of

gelovige vrouw weduwen in de familie heeft, laten zij die bijstaan en laat de gemeente daarmee niet belast worden, opdat die hulp kan geven aan hen die werkelijk weduwen zijn.

Vers 13 hadden we al eerder even aangestipt. Waarom zouden de jonge weduwen 'doelloos langs de huizen gaan'? Eigenlijk is het heel simpel te verklaren nu. Zij kregen eten, drinken en een financiële bijdrage. En dus hadden ze géén noodzaak om aan het werk te gaan, ze hadden ook geen gezin om voor te zorgen.. en dus gingen ze een beetje 'flierefluiten'. Doelloos gedrag, een beetje bij iedereen op bezoek, de laatste 'nieuwttjes' en roddels doorkletsen – met voor de gemeente verwoestende gevolgen. Er ontstond een roddelcircuit van jonge vrouwen die 'langs de huizen' gingen en in de gemeente de grootste ellende veroorzaakten door hun bemoeiziek gedrag en geklets.

Het spreekwoord zegt “Ledigheid is des duivels oorkussen” en dat blijkt hier. Ook in onze eigen gemeenschap moeten we er voor waken dat wij dit gedrag niet toestaan. Bij elkaar op bezoek gaan, elkaar versterken en bemoedigen, dat is uitstekend en zou ik zelfs willen aanmoedigen. Rondgaan om kletspraatjes van deur tot deur te brengen (en bij elke deur weer nieuwe kletserij meenemen naar de volgende)? Dat is het einde van elke gezonde gemeente.

Daarom zegt Paulus in vers 14 dat deze jonge vrouwen beter een huwelijkspartner kunnen gaan zoeken en een goed, Christelijk, gezin stichten, zorg dragen voor hun gezin. Ook onze jongeren moeten we stimuleren om zo te leven; een '*geregeld christelijk leven*' leiden; studeren, een baan zoeken, een gezin stichten. Doelloos rondlummelen moeten we niet aanmoedigen. Het gedrag van deze jonge weduwen had er al toe geleid dat sommigen zich van de gemeente afkeerden, “de satan achterna” zegt hij. Dat is het uiteindelijke gevolg van kletspraatjes, roddel e.d.. Dat mensen zich afkeren van de Gemeente van Christus.

In vers 16, tot slot, worden de gelovigen opgeroepen om hun eigen familieleden te ondersteunen wanneer zij dat nodig hebben. Het “eert uw vader en uw moeder” in de praktijk brengen, of, om het populair te zeggen: “Je geloof handen en voeten geven”.